

Els empresaris republicans

written by Alfons Duran Pich | 16 de setembre de 2018

Que a Catalunya hi ha empresaris i directius associats a models econòmics autàrquics (mercats protegits, concessions, regalies, etc.), no és cap novetat. Són aquells que quan es refereixen a la seva empresa no en descriuen la tecnologia, el producte, el *satisfactor*, l'estratègia bàsica, els plans d'acció; es limiten a exposar que "és un bon negoci".

En una economia de lliure competència, la rendibilitat és el resultat final d'una estratègia ben dissenyada i d'un pla operatiu ben executat, en què els recursos (físics, financers i humans) s'han sabut optimitzar i ajustar a les necessitats del consumidor.

Els empresaris i directius catalans (els autèntics, els vinculats a l'economia real) són també ciutadans, i com a tals estan atents, o ho haurien d'estar, a la realitat de l'entorn en la seva plural dimensió econòmica, política i social. No fer-ho és trencar la simple llei que ens recorda que l'empresa "és un procés d'ajustament a un entorn canviant". I l'entorn - el nostre entorn- està canviant per a bé. En un escenari d'una Catalunya independent, els empresaris comptarem amb una administració pública que estarà a favor nostre i no en contra, com succeeix a l'Estat espanyol, on la burocràcia i la ideologia són factors limitadors del desenvolupament natural de les empreses.

No demanem cap altra cosa. No som tan estúpids per imaginar un món idealitzat. Sabem que haurem de treballar amb duresa i de manera intel·ligent si volem que les nostres empreses prosperin. Però també sabem que els nostres impostos s'utilitzaran per millorar les infraestructures que necessitem, per aplicar una fiscalitat no discriminatòria, per reduir els nostres costos energètics, per controlar els abusius sistemes de finançament i no per seguir mantenint els

privilegis de les “grans empreses espanyoles” i dels seus patrons, nascudes moltes de privatitzacions espúries, mentre s’entreté el personal amb projectes megalomaniacs inviablés, com l’AVE i altres sucedanis.

Si ens atenim als fets (i en contra dels auguris més absurds dels “fabricants de pors”), l’economia catalana està creixent raonablement bé i ho fa de manera sostinguda (molts trimestres consecutius). Encara que el més important (no ens deixem sodomitzar pel creixement del PIB) és que milloren els diferents sectors i en particular l’industrial, que havia quedat estancat. La més recent radiografia de l’empresa catalana ens ofereix una imatge (moltes vegades injuriada per interessos espuris) de milers de petites i mitjanes empreses, al costat d’un volum significatiu d’autònoms, que segueixen avançant en diferents camps. Al costat d’aquestes empreses, comptem amb la presència de grans multinacionals (*great & big*, una cosa molt diferent de les “grans empreses espanyoles”) que van apostar per Catalunya ja fa molts anys, que segueixen invertint en nous projectes i que s’han vist acompanyades per nous entrants, sobretot en el camp de les noves tecnologies (Amazon, Microsoft, Facebook, etc.).

I tot això no és fruit de l’atzar, sinó de la qualitat física i humana que ofereix el nostre territori i de la seva llarga tradició empresarial, les condicions geopolítiques del qual són admirades en els millors fòrums internacionals.

Cap al mercat exterior.

A més, aquestes empreses van saber a temps adonar-se del gir històric que suposava la globalització i van deixar de prioritzar el mercat exterior més proper (l’espanyol) per orientar-se cap a altres mercats. Les últimes dades de Ceprede (novembre 2017) ens diuen que el principal client de Catalunya és la mateixa Catalunya, que compra per valor de 31.400 milions d’euros de la seva producció (els canvis de domicili social d’algunes empreses són anecdòtics).

També ens expliquen l'evolució de les vendes en el mercat exterior, inclosa Espanya. Aquesta representava el 1995 el 63,5% del total i ara només representa el 37,7%, mentre que l'“estranger” ha passat del 36,5% al 62,3%. “És l'economia, estúpid.”

Mentrestant, les patronals autonomistes (Foment i Cambra de Comerç) es dediquen a omplir els espais de “premsa rosa”, amb els seus debats sobre les noves poltrones, en mans dels llobbistes habituals.

Si volem una República catalana independent, ens hi hem de comprometre ara.

Paraules i fets.

(Article original publicat a *L'Econòmic*)